

Proxima Centauri B.
Murat Yılmaz

Tilki Kitap®

www.tilkikitap.com

tilki@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Editör: Esra Nur Yıldırım

Sayfa Tasarım: Seda Taşçı

Kapak Tasarım: Kemal Taşçı

Kitappad
.com

Kitaplobi
.com

Kitapşeyleri
.com

1. Basım, İstanbul, Ocak 2026

ISBN: 978-625-5779-90-8

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

PROXIMA CENTAURI B.

MURAT YILMAZ

YAZAR HAKKINDA

7 Kasım 1995 tarihinde başlayan bu yaşam serüveni, otuz yıllık bir birikimin ve sanata duyulan köklü ilginin bir dışavurumudur. Çocukluk yıllarında, Diyarbakır'ın zengin anlatı kültürü içerisinde rahmetli babaannesinden dinlediği masallar, bugünkü geniş hayal dünyasının temel taşlarını oluşturmuştur. O günlerin mistik hikayeleriyle filizlenen yaratıcılık, ilerleyen yıllarda alınan profesyonel oyunculuk eğitiminin getirdiği bedensel ve ruhsal farkındalıkla birleşmiştir.

Büyük bölümü Diyarbakır'da geçen bu hayat tecrübesi; sahne sanatlarının disiplinini ve kadim anlatıların derinliğini bir araya getirerek yazarı, ilk kitabı olan **Proxima Centauri B.**'ye ulaştırmıştır. Bu eser; masallarla büyüyen bir çocuğun merakını, bir yetişkinin gözlem gücü ve bilim kurgunun sınırlarıyla buluşturan ilk adımdır.

*Annem iek, babam Süleyman, kardeřlerim imen, Zerda,
Ada, ozan ve yeęenim Helbest'e sevgilerimle...*

ÖN SÖZ

Yazardan not

Sevgili okuyucu,

Bu satırları, zihninizde çok uzağa, dört ışık yılı ötesindeki bir bilinmezliğe doğru ilerleyen bir sondanın soğuk ve yalnız yolculuğunu canlandırmadan hemen önce kaleme alıyorum. Belki birçoğunuz için bilim kurgu, sadece teknolojik sınırların zorlandığı bir kaçış türüdür. Ancak benim için kurgu yazmak her zaman bir yuvaya dönüş, bir kök arayışı oldu.

Ben, Murat Yılmaz. Diyarbakır'ın kadim topraklarında doğdum ve büyüdüm. Gökyüzü oradayken de sonsuzdu. Benim sonsuzluk algım, bilimin kurallarıyla değil; daha çok rahmetli babaannemin sesinden dökülen hikâyelerle şekillendi. Babaannemin hikâyeleri, özellikle de Diyarbakır'da elektrikler kesildiğinde başlardı. Şehrin ışıkları söndüğünde, tüm aktivitemiz durur, yatağa girer ve o sessizlikte sadece babaannemin anlattığı masalları dinlerdik. Karanlıkta, onun sesi ve kelimeleriyle oluşan sahneleri beynimde canlandırır, o masalları kendi kurgularıma

dönüştürdüm. İşte benim yazma tutkumun ve kurgu oluşturma yeteneğimin tohumları o sıcak, karanlık ve hikâye dolu gecelerde atıldı. Bu benim için bir hobiden çok, doğal bir nefes alma eylemi gibi.

Peki, babaannemin masallarıyla beslenen bir ruh, neden kendini Proxima Centauri B'ye uzanan bu bilimsel ciddiyetin ortasında buldu?

Çünkü her büyük hikâyenin özünde, kaybolmuş bir miras ve arayış vardır. Hayatımdaki bazı anlarda, çok değerli bir şeyin yavaşça ellerimin arasından kayıp gittiğini fark edemedim. Onun gerçek değerini ve yokluğunun anlamını anladığımda ise çok geçti. O an hissedilen, derin ve zaman aşımına uğramayan pişmanlık duygusu, beni kurguladığım bu uzun ve yalıtılmış yolculuğun merkezine çekti. Bu roman, dışarıya doğru yapılan bir seyahat olsa da aslında geride bırakılanların, değeri sonradan anlaşılan bir kaybın ve pişmanlığın keşfidir. O büyük uzay boşluğu, bazen bir insanın içindeki o kayıp hissi kadar tanıdık gelebilir.

Bu roman, size sadece çok uzaklara, bir yıldız sistemine yolculuk vadetmiyor. Aynı zamanda, uzaklaşarak ne kadar yakına gelebileceğimizi, en ileri teknolojinin dahi kökenlerimizin, anılarımızın ve gözden kaçırdığımız değerlerin gücü karşısında ne kadar kırılğan olduğunu göstermeyi amaçlıyor.

Şimdi arkanıza yaslanın. Bu bilinmeyene doğru yola çıkan yalnız gezgini takip ederken kendi yolculuğunuzda nereye gitmek istediğinizi düşünmenizi dilerim.

Sevgi ve heyecanla,

Murat Yılmaz

Yıl 2180. 7 Kasım. İnsan medeniyetinin beton ve çelikten örölmüş milyonlarca habitatından uzakta, Karpatların güney yamaçlarında, “**Koruma Bölgesi Yedi**” adı verilen dar bir alan, dünyanın neredeyse unuttuğu bir sükûnetin kalesiydi. Kasvetli bir sonbahar günüydü; sessizlik, ıslak ve çürümüş yaprakların kokusuyla birleşiyordu.

Öğleden sonra güneşi, soluk ve cılız ışınlarını orman zeminindeki nemli yapraklara süzüyordu. Tam bu sırada, gökyüzünde görünmez bir olay gerçekleşti. Atmosfere girdiğinde Dünya’nın koruyucu manyetik alanındaki anlık ve hafif bir zayıflamadan faydalanan, eski bir otomobil motoru büyüklüğünde bir meteorit süzölüyordu.

Gezegenin savunmasındaki bu kısa süreli “**titreme**” anı ve meteoridin kendi anormal manyetik yapısı, onun ses duvarını kırmasına engel olmuştu. Bu sert kaya parçası, tuhaf, neredeyse doğaüstü bir sükûnet içinde, sürtünmeden kaynaklanan bir cızırtı bile çıkarmadan süzöldü.

Meteorit, yumuşak bir uğultuyla, bölgenin en derin ve en sessiz noktasına, büyük bir yaban mersini çalılığının hemen yanındaki yumuşak toprağa çarptı. Patlama yoktu. Şok dalgası yoktu. Sadece, toprağa gömülürken çıkan boğuk bir “fıslama” sesi. Kaya, toprakta yaklaşık üç metre derinliğinde, neredeyse mükemmel yuvarlak bir krater açmıştı.

Bu kadar büyük bir cisim çarpmasına rağmen birkaç metre ötedeki yaban hayatı bile yerinden sıçramadı. Çarpan bu büyük, manyetik açıdan anormal kaya parçası; anında soğuk ve sessiz toprağa karıştı, varlığı sadece bıraktığı yuvayla belli oluyordu.

Bu olay, **Adrian Stone**'un raporunda belirtilen manyetik alan kaybının ilk somut ve sessiz habercisiydi. Başlayan küresel felaketin en ürkütücü yanı, gürültüyle değil; bu şekildeki sükûnetle gelmesiydi.

İzlanda'nın dondurucu ve lanetli Kverkfjöll Buzulu'nun en derinliklerine kurulmuş olan Deney İstasyonu, **Adrian Stone** için bir bilim yuvasından çok; hakikatin yalnızlığında hapsedildiği bir sığınaktı. Yıllar boyunca yüzeydeki parlak laboratuvarların göz ardı ettiği tek bir şeye odaklanmıştı: Gezegenin hayatta kalmasının yegâne teminatı olan jeomanyetik alanın sessiz sedasız ölümü. Stone, yeryüzünün çekirdeğine en yakın noktalara yerleştiği, metal yığınlarının arasına gizlenmiş ultra hassas **sondalar** aracılığıyla koruyucu kalkanın son nefeslerini dinledi. Her bir veri paketi, her bir manyetik salınım grafiği, tek bir korkunç gerçeğe işaret ediyordu: **Dünya'nın manyetik alanı, kritik bir zaman dilimi içinde gücünün dörtte birini, yani %25'ini kaybetmişti.** Bu bir hata değil, bir eğilimdi; her geçen gün daha da dikleşen, gezegenin yaşam sınırının ötesine doğru hızla ilerleyen, geri dönüşü olmayan bir eğilim. Stone, bu verilerin ne anlama geldiğini herkesten daha iyi biliyordu: Kayıp %25'lik manyetik koruma;

uzayın ölümcül kozmik radyasyonunun ve Güneş rüzgârlarının atmosferi daha derinden aşındırmaya başladığı, elektrik şebekelerini ve iletişim ağlarını felç edecek fırtınaların kaçınılmaz olduğu, nihayetinde ise Dünya atmosferinin yavaş yavaş uzaya sızacağı anlamına geliyordu.

Ancak bu bilimsel kıyamet, Stone'un trajedisinin sadece bir yarısıydı; diğer yarısı, bu mutlak hakikatin evrensel bir kayıtsızlıkla karşılanmasıydı. Raporlarını sundu, bilimsel makaleler yayımladı, konferanslarda dinleyicilere yalvardı ama karşılaştığı tek şey omuz silkme ve küçümseme oldu. İnsanlık, felaketi gü-rültülü, ani ve dramatik bir olay olarak algılamak üzere programlanmıştı; bir meteor çarpması, bir salgın ya da savaş gibi. Yavaşça ilerleyen, gözle görülmeyen bir süreç olan manyetik kalkanın yorgunluğu; hiçbir politikacının risk almayacağı, hiçbir yatırımcının ilgilenmeyeceği, medyatik olmayan bir krizdi. Stone'un çalışmaları "aşırı abartı", "hesaplama yanlışı" veya daha kötüsü, "fon elde etme girişimi" olarak damgalandı. Art arda gelen retler, retlerle gelen yalnızlık, Stone'un zihninde bilimin en temel varsayımını paramparça etti: **Kanıtın, inanca yol açacağı varsayımını**. Artık biliyordu ki en sağlam bilimsel veriler bile, reddedilmek istendiğinde değersiz bir kâğıt yığından ibaretti. Bu noktadan sonra gerçeği kanıtlamak için bilimsel makalelerin yetmediği, sadece kişisel bir fedakârlığın bu sessiz çıığı duyurabileceği sonucuna vardı.

Adrian Stone, en sonunda intihar eylemini bir teslimiyetten çok, en büyük ve en sarsıcı kanıt olarak kurguladı. Hayatını sona erdirmeden önceki son saatlerinde, İzlanda'daki bu buz altı üssünde topladığı tüm verileri, analiz tablolarını ve o korkunç %25'lik kayıp tezini tek bir mühürlü pakete titizlikle yerleştirdi. Bu paketi göndereceği kişi ise, bilimsel etik anlayışına ve

zekâsına en çok güvendiği meslektaşydı: **Doktor Sterling**. Stone, tüm bu yıkıcı gerçeği sadece Sterling'e emanet etmeyi seçti, böylece bu yükü ve çözüm bulma sorumluluğunu tek bir kişinin omuzlarına yüklemiş oldu. Sterling'in bu felaketin sonuçlarını anlaması ve belki de insanlığın hayatta kalması için bir şeyler yapabilmesi umuduydu, Stone'un son nefesine eşlik eden tek teselli. Mektubunun sonunda neden dinlenmediği, neden bu sona itildiği ve kalkanı zayıflayan bir gezegende yaşamının ne demek olduğu, Stone'un kendi elleriyle çektiği bir ölüm fermanı olarak kalacaktı. Ve Stone'un bedeni Kverkfjöll'ün sessizliğine gömüldüğünde sadece Doktor Sterling, tüm dünyanın reddetmeyi seçtiği bu nihai hakikatle baş başa kalacaktı.

Boşluk, ağırlığı olmayan bir kumaş gibi üzerinize çöker. Bir sessizlik duvarı karşınızda yükselir; camdan, pürüzsüz ve dokunulmaz. İçeriden gördüğünüz her şey net, dışarıdakinin yüz hatları, dudaklarının hareketleri bile. Ama aranızdaki o görünmez katman, evrenin en kalın zırhıdır.

Bağırırınız. Ses tellerinizi yırtarcasına çıkan o çığlık, özünüzden kopan bir yalvarıştır. Kendi kulağınızda bir şimşek gibi patlar, göğüs kafesinizde yankılanır. Bir an, bunun tüm dünyayı durduracak kadar güçlü olduğuna inanırsınız.

Ancak dışarıda... Hiçbir şey olmaz.

Bir su altı kabarcığı gibi, sesiniz sadece kendi içerideki **çaresiz yankınıza** dönüşür. O duvarın ötesindeki kişi gülümsüyor, konuşmaya devam ediyor, belki el sallıyor. Sizi **görüyor**, hareketlerinizi izliyor ama duymuyor. Varlığınızı algılıyor, ama varoluşunuzun temelini oluşturan o acil kodu, o **var olma talebini** işitmiyor.

Bu, bir **hükümsüzlük fırtınasıdır**. Düşünceleriniz en keskin kelimelerle, en şiddetli duygularla doludur, ama dilinizden dökülen her şey, havada dağılıp yok olan bir **sis** kadar etkisizdir. Çaresizlik, işte o an, bir darbe gibi iner: **Anlaşılmak, en temel insani ihtiyaçken tamamen yok sayılmaktır**. Kendi varoluşunuzun sesi, sadece sizin için çalınan ve hiç kimsenin duymadığı, kimsesiz bir melodiye dönüşür.

Doktor Sterling büyük, cilalı masasının başında, kendisini karmaşık evrak ve holografik projeksiyonlardan oluşan bir labirente hapsedmişti. Etrafındaki kaotik bilgi yığına rağmen oturuşunda ve hareketlerinde soğuk, hesaplanmış bir düzen hâkimdi. Odadaki tek ses, masanın köşesinde, uzaktan gelen bir fısıltı gibi duran televizyondan yayılan uluslararası bir haber bülteninin monoton konuşmasıydı.

Haber spikerinin sesi, bu yoğunluğun duvarını delerek aniden yükseldi: **“Evet sayın seyirciler, son dakika haberleri ile karşınızdayız. Tüm uluslararası ajanslara şok etkisi yaratan bir bilgi düştü.”**

Bu dramatik anonsla birlikte, Doktor Sterling’in odak noktası önündeki projeksiyonlardan anında koptu. Spiker, yıkıcı haberi duyurmaya devam etti: **“Doğa bilimleri ve ekoloji alanında çığır açan çalışmalarıyla tanınan, dünya çapında saygın bilim insanı Profesör Adrian Stone’un dün gece geç saatlerde evinde intihar ettiği doğrulandı.”**

Doktor Sterling’in gözlüklerinin arkasındaki bakışları ne bir üzüntü ne de bir şaşkınlık belirtisi taşıyarak ekrana kilitlendi. Yüzünde duygusal hiçbir tepki okunmuyordu; o an, bu yıkıcı bilgiyi hızla ve soğukkanlılıkla analiz etmeye başlayan derin bir

yoğunluk hâkimdi. Oturduğu yerde hareketsiz kalmış, ekrandan gelen haberin detaylarını en ufak bir nüansı bile kaçırmamak üzere pür dikkat izliyordu.

Spiker devam etti: “...Soruşturma devam ederken yetkililer henüz intihar nedenine dair herhangi bir resmî açıklama yapmadı. Profesör Stone, özellikle ekolojik sistemler üzerine yaptığı ‘Tek Birlik’ çalışmalarıyla tanınıyordu. Bu trajik olayın bilim dünyasında nasıl bir etki yaratacağı merak konusu...”

Spikerin son kelimeleri odaya yayıldığı an, Doktor Sterling’in eli kolu aniden uzandı. Yüzünde hiçbir duygu belirtisi yoktu. Sadece bir parmak hareketiyle televizyonun sesini tamamen kesti. Sesin kesilmesiyle odada derin bir sessizlik çöktü.

Bakışları, artık sadece bir yansıma sunan sessiz ekranın üzerine düştü. Bilgi alınmıştı. **Adrian Stone’un ölümü**, Doktor Sterling’in zihninde en yüksek öncelikli, acilen çözülmesi ve kategorize edilmesi gereken bir problemden, soğuk bir denklemden farksız değildi. Ve şimdi, bu denklemi çözme zamanıydı.

Dr. Lena Hayas’ın geniş, ferah mutfak masası, hafta sonunun bütün yorgunluğunu atmak için mükemmel bir sığınaktı. Masa; tabaklarda yığılı bol kepçe yemekler, birkaç şişe kırmızı şarap ve etrafına toplanmış altı arkadaşın -Lena, Silas, Anya, Leo, Victor ve Kenji- içten kahkahalarıyla dolup taşıyordu. Ortam samimi, rahat ve bilimsel ciddiyetten tamamen uzaktı.

Lena, elindeki maşayı arkadaşı Silas’a uzatırken içtenlikle gülmüsyordu. Yüksek teknoloji laboratuvarlarda geçen haftanın stresini tamamen unutmuş görünüyordu. “**Silas, yemeği izliyor olman yetmiyor, lütfen tabağına al.**” dedi şakayla karışık. “**O kadar da hassas davranma, biliyorsun, haftaya yine o binanın penceresiz odalarında tıklı kalacağız.**”

Silas, gözlerini dramatik bir şekilde devirdi, ancak yüzündeki muzip ifadeyi gizleyemiyordu: **“Hassas davranmak mı? Ben sadece kendimi kontrol etmeye çalışıyorum, Lena. Bu bir şölen. Haftanın bütün yorgunluğunu unutturdu.”**

Bu durum, Victor ve Leo için hemen bir şaka malzemesi oldu. Victor, yanındaki fizikçi Leo’ya dönerek popüler kültürden bir repliği değiştirdi: **“Hey, Leo. Silas’ın bu yemeğe gösterdiği hassasiyet bana o repliği hatırlattı: Denklemleri bırak, lazanyayı al!”**

Leo, kahkahalarla karşılık verdi, arkadaşının film bilgisini düzeltmekten de geri kalmadı: **“Yanıyorsun, Victor. O sahne başka bir filme aitti. Silas’ın durumu daha çok: Silas, bu gece hiçbir görevi kabul etmiyorsun!”** İki arkadaş, kurgusal dünyalardan gelen bu esprilerle yumruk tokuşturdular.

Kenji, masanın rahatlığına teslim olmuş bir ifadeyle gülümsüyordu. **“Silas haklı.”** dedi. **“Benim de hafta sonu tek hedefim, zihnimdeki bütün o stres ve raporları nihayet masadaki bu rahatlıkla değiştirmektir. Teşekkürler, Lena.”**

Lena’nın yüzündeki gülümseme, masadaki herkesin kendi yemeğine odaklandığı anda hafifçe bozuldu. Sesine anlık bir gerginlik hâkimdi: **“Peki, nanoteknoloji uzmanlığımı bir kenara bırakıp deneğim bu lazanya nasıl olmuş? Dürüst olun.”**

Anya, arkadaşını kırmamak adına hemen atıldı: **“Çok iyi, Lena. Gerçekten doyurucu. Farklı bir yapısı var, ama lezzetli.”**

Silas da Anya’yı onayladı: **“Anya haklı. Kesinlikle doyurucu. Bir nevi, sağlam bir tadı var.”**

Victor ise eleştiriyi daha eğlenceli bir boyuta taşıdı. Lazanyadan kestiği bir parçayı çatala havaya kaldırırken yüzünü ciddiye aldı: **“Sağlam mı? Leo, sen bir fizikçisin. Dürüst olmalısın.”**

Leo, çatalındaki parçaya şüpheyle bakarak yanıt verdi; teknik zekâsı, yemeğin tadından önce yapısına odaklanmıştı: **“Dürüst olmalıyım, Lena. Bu, nanoteknolojiyle ilgili bir deney mi? Çünkü bu kadar sert bir yüzey, normalde Dünya atmosferine girerken ısıya dayanıklı bir meteorda olur. Bunu hangi malzemeden yaptın?”**

Lena, sahte bir sinirle gülümsedi: **“Kesinlikle yenilmiyor mu demek istiyorsun, Leo?”**

Victor, hemen durumu topladı: **“Yeniliyor, yeniliyor! Sadece biraz... Çene kası çalıştırıyor. Ama şerefe, Lena! En azından bizi aç bırakmadın!”**

Ortam yeniden kahkahalarla doldu. Lena da tezgâha yaslanıp arkadaşlarının bu acımasız ama sevgi dolu şakalarına katıldı. Bu, onların dünyasıydı: bilimsel deha, yoğun baskı ve hafta sonları, nanoteknolojiyle yarışan sertlikteki bir lazanyanın etrafında paylaşılan içten dostluk.

Geniş mutfak masası etrafında, altı arkadaşın kadeh tokuşturmasıyla birlikte odayı dolduran rahat bir kahkaha yükselirken samimiyet, şakalaşma ve hafif şarap kokusu, laboratuvarların soğukluğunu tamamen unutturmuştu.

Ancak bu kahkahalar yavaşça dinmeye başlarken Dr. Silas Red, masanın kenarında duran telefonuna göz ucuyla baktı. Yüzündeki gülümseme, ekrandaki bildirimini görür görmez buz kesildi. Tereddütsüzce telefonu eline aldı ve metni okurken vücudu anında gerildi. Omuzları çöktü, yüz ifadesi donuk bir ciddiyete büründü.

“Bekleyin. Bir saniye...” diye mırıldandı Silas, sesi aniden ciddilemişti.

Lena, Silas’taki bu dramatik değişimi hemen fark etti: **“Ne oldu, Silas?”** diye sordu, sesi endişeyle titriyordu.

Silas, telefonunu masaya bıraktı, bakışları ciddiyetini koruyordu. Etrafındaki tüm sıcaklığı tek bir cümlede yok etti: **“Hey millet, işte bunu gördünüz mü? Az önce bir bildirim aldım... Çok kötü bir haber. Resmen doğrulandı. Profesör Adrian Stone intihar etmiş.”**

Masaya tam bir sessizlik çöktü. Az önceki şen şakrak atmosfer, görünmez bir ağırlık altında ezilmişti. Anya ve Kenji şokla birbirlerine bakarken Leo dehşetle Victor’a doğru başını salladı: **“Stone mu? İnanılmaz...”**

Victor’un ağzından sadece fısıltı döküldü: **“Kesinlikle bir şaka olmalı...”**

Anya, endişeyle hemen konuyu, zihinlerinde bu olayı en farklı şekilde ele alacak kişiye yönlendirdi: **“Acaba Profesör Sterling gördü mü?”**

Silas, kadehini sertçe masaya bıraktı. Ses tonu ağırdı, artık bir meslektaş olarak değil, bir bilimsel sorun çözücü olarak konuşuyordu: **“Eminim görmüştür, Anya. Ve o, şu anda bu haberi bizim verdiğimiz tepkiden çok daha farklı bir şekilde analiz ediyordur.”**

Hepsi birbirine baktı. Samimi akşam yemeği anı, bir anda büyük, karmaşık ve karanlık bir olayın gölgesine girmişti. Bilim ve hayatın beklenmedik trajedisi, mutfak masasında karşı karşıya gelmişti.

İnsanlar sıralarda oturmuş, ağırbaşlı bir saygı ve hüznle, töreni izlemekteydi. Salonun havasını dolduran kasvetli müzik ve kapanış konuşmasının manzum akışı, **Adrian Stone**'a son veda görevini yerine getiriyordu.

Yapının en ön sırasında, ana kalabalıktan tamamen ayrı, bir heykel gibi duran **Profesör Sterling** tek başına duruyordu. Vücudu hareketsizdi; yüzündeki ifade, yasin değil, derin bir analizin ve yalnız bir kararlılığın yansımasıydı. Bu kalabalık törenin ortasında bile, o izole bir figürdü.

Ekip üyeleri içeride dağınık gruplar hâlinde, kendi içlerine kapanmışlardı. **Lena** ve **Silas**, büyük, taş bir sütunun gölgesine sığınmış, neredeyse görünmez olmayı tercih etmişlerdi. **Leo**, **Victor** ve **Anya** arka sıralarda, sessizliğin baskısı altında oturuyordu. **Kenji** ise, kapanış konuşmasının başlarında bir gölge gibi sessizce içeri süzülmüş, uzaktan Leo ve Victor'a başıyla hafifçe selam vermişti.

Silas, Lena'ya doğru eğildi ve sesi, bulunduğu alçak fısıltıya rağmen gerginlikten titremişti. Başını ön sıraya doğru zar zor görünür bir şekilde işaret etti: "**Profesör Sterling'i gördün mü? Tek başına, en önde.**" Lena, gözleriyle o yöne baktı ve Sterling'in yalıtılmış figürünü izlerken fısıltısı endişeyle kesildi: "**Evet.**"

Nihayet kapanış konuşması bitti. Salonu, derin bir uğultuyu andıran sessizlik kapladı. Herkes, Profesör Adrian Stone'a son görevini yerine getirmişti. Ancak bu sessizlik, vedanın bitiminden çok, yaklaşan bir fırtınanın başlangıcı gibiydi.

Meslektaşları son yolculuğuna uğurlanmıştı. Kilise çıkışından sonra ekip üyeleri buldukları mekândan dışarıya, soğuk

sonbahar havasına doğru adımlıyordu. Herkes, yasın getirdiği iç huzursuzlukla meşgulken o an gerçekleşti. Herkesin elindeki cihazlardan aynı anda o keskin, tiz bildirim sesi yükseldi. Adımları aniden kesildi.

Ekranlarına odaklandılar. Mesaj, gönderenin kimliği gibi soğuk ve kesindi. **Acil durum, tüm ekip derhâl Merkez ofis'e. Kod Kırmızı.**

Kimse konuşmadı. Doktor Sterling'in emri, durum ne olursa olsun her zaman öncelikliydi. Cenaze alanının duygusal ağırlığı, yerini anında görevin acımasız önceliğine bırakmıştı. Ekip, tek bir vücut gibi, Merkez Ofis'e doğru yola çıktı.

Ekip üyeleri, çok kısa bir süre sonra Merkez Ofis'in steril ve yankılanan sessiz koridorlarından geçiyordu. Her adım, mermer zeminde rahatsız edici bir yankı bırakıyordu. Hızla ilerleyerek Doktor Sterling'in özel çalışma odasına ulaştılar ve içeri girdiler. Kapı, arkalarından dış dünyayı mühürleyen ağır ve yavaş bir sesle kapandı.

İçerideki atmosfer, acil durum kodunun gerektirdiği panik ve telaşın aksine derin bir durgunluk içindeydi.

Doktor Sterling, masasının karşısındaki yerinde oturuyordu. Yüzünde, aceleyle alınmış bir kararın gerginliği değil; büyük bir meselenin, geri dönülmez bir yükün ağırlığı okunuyordu. Sanki arkasında derin ve çözülememiş bir düşünce vardı.

Elleri arasında tuttuğu, katlanmış, sade bir mektuba benzer bir kâğıda odaklanmıştı. Gözleri, kâğıdın üzerindeki yazılara kilitlenmişti; âdeta içeriğini, anlamını her zerresiyle ezberliyordu.

Ekip içeri girdiğinden ve kapı kapandığından beri, Dr. Sterling tek kelime etmedi. Kimseye bakmadı, o kâğıt parçası dışında

hiçbir şeye odaklanmadı. Odayı dolduran sessizlik, ekibin sabrını ve sınırlarını zorlayan, gergin ve uzun bir bekleyişe dönüşmüştü.

Odanın gergin sessizliği, **Doktor Sterling**'in yerinden kalkmasıyla nihayet bozuldu. Hareketi, uzun bir meditasyonun ardından gelen bir eylem kadar ölçülü ve kesindi. Elleri arasındaki katlanmış kâğıdı, bir kanıtı havaya kaldırır gibi ekibe gösterdi:

“Bu elimdeki mektup ne, biliyor musunuz?” diye sordu, sesi ne bir soru ne de bir duygu taşıyordu; sadece bir başlangıç noktasıydı.

Hemen ardından, cevabı kendi verdi, ses tonu bir bilimsel raporu okur gibi alçak ve kesindi: **“Bu, Adrian Stone’un mektubu. Ölmeden önce bana yazılmış bir mektup. Maalesef kendisi öldükten sonra elime ulaştı.”**

Doktor Sterling, elindeki kâğıdı onlara gösterdikten sonra ilk kez ekibin yüzlerine baktı. Kontrollü sesi alçaldı, ancak her kelimesi odanın sessizliğinde keskin bir tokat gibi yankılandı: **“Bu mektup, hepinizin burada olmasının tek nedeni.”**

Sterling, gözlerini her bir ekip üyesinin üzerinde yavaşça gezdirdi. Artık geri dönüşü olmayan, küresel bir tehdidi içeren bilgiyi açıklıyordu:

“Adrian Stone’un araştırmasına göre Dünya’nın çekirdeği yavaş yavaş soğuyor. Stone’un mektupta belirttiği durum, koruyucu manyetik alanın geri dönülmez şekilde kaybolacağını gösteriyor.”

Bu cümleler, odanın havasını dondurmuştu. Sterling, mektubu masaya bıraktı. Artık teoriden pratiğe geçme zamanıydı:

“Stone, bu araştırmaların raporlarının tamamını güvenli bir yerde sakladı. Mektupta, şehir merkezindeki hangi bankada olduğu ve kasaya ait olan şifre belirtiliyor.”

Doktor Sterling, ekibin bu dehşet verici bilgi karşısında tepki vermesine izin vermeden soğuk ve görev bilincine uygun nihai emri verdi:

“Bu kasaya ulaşip bu bilgileri hemen incelememiz lazım.”

Odadaki atmosfer anında dondu. Ekip üyelerinin gözü ne Sterling’te ne de masadaki mektuptaydı, sadece birbirlerine şaşkınlık içinde baktılar. Yüzlerindeki ifade, duydukları bilginin akıl almazlığı karşısında donmuştu; şok, yavaşça yerini saf bir dehşete bırakıyordu. Dünyanın sonunun yaklaştığı bilgisiyle yüzleşen ekip, ne yapacağını bilemez bir hâlde Doktor Sterling’in bir sonraki emrini bekleyerek duruyordu.

Odadaki şaşkınlık dolu sessizlik uzuyordu. Ekibin yüzündeki şok ve dehşet, yeryüzünün altındaki sönmekte olan ateşe dair aldıkları bilgiyi sindirmeye çalışıyordu. Doktor Sterling, bu duygusal karmaşayı ne bir teselli ne de bir acelecilikle bozdu. O, sadece göreve odaklanmıştı.

Bakışları, odadaki diğer herkesi görmezden gelerek net bir şekilde **Lena Hayas** ve **Leo**’ya odaklandı:

“Lena, Leo. Bu kasadaki raporları hemen almamız gerekiyor.” dedi, sesi alçak ama bir çelik kadar keskin ve emrediciydi. **“Bu, şu an için en kritik önceliğimiz.”**

Sterling, duygusal tepkiye zaman tanımadan talimatları art arda sıraladı. Sesindeki soğukluk, görevin önceliğini mutlakaştırıyordu:

“Adrian Stone, mektupta adres ve şifreyi açıkça belirtmiş. Banka: Şehir Bankası, Güney duvarı, 417 numaralı kasa.”

Kısa, nefes kesen bir duraklama yaşandı. Ardından şifreyi söyledi, Stone’un bilimsel saplantısına ince bir gönderme yaparak:

“Şifre: 137-08. Stone’un evrenin temel sabitlerine olan malum ilgisi... Bu kodu kullanın.”

Son olarak gözlerini ekibinin üzerinde gezdirdi. Bu bakış, sorgulanamaz bir sondu:

“Bu raporların masamda olmasını bekliyorum. Hemen yola çıkın.”

Emir verilmişti. Küresel bir felaketin ilk somut adımı, bilimsel deha ve soğukkanlılıkla yüklenmiş olan **Lena** ve **Leo**’nun o banka kasasına ulaşmasına bağlıydı.

Doktor Sterling’in kesin talimatının ardından **Lena** ve **Leo**, üzerlerindeki şokun getirdiği tüm ağırlığa rağmen emri anında yerine getirdi. Hızla ofisten ayrıldılar.

Merkez tarafından tahsis edilen resmî plakalı araçla direkt olarak Şehir Bankası Merkez Şubesi’ne hareket ettiler. İki bilim insanı, yol boyunca tek kelime etmedi; aralarındaki sessizlik, ellerindeki görevin kritikliği ve zihinlerindeki küresel tehdidin dehşetiyle doluydu.

Bankaya vardıklarında Lena, Merkez’in en üst düzey yetkisini temsil eden mührü taşıyan kırmızı zarfı gösterdi. Devletin mutlak önceliğini belirten bu belge, tüm bürokratik engelleri ortadan kaldırdı. Bekleme yapılmadı. Lena ve Leo, anında banka müdürünün ofisine alındılar. Müdür, masasının başında oturuyordu; yüzünde sabahın beklenmedik resmî ziyareti karşısında bir şaşkınlık ve gerginlik vardı.

Ancak müdür, durumu anlar anlamaz sorgulamayı bıraktı ve Lena ile Leo’yu koridorun sonundaki, özel bir güvenlik duvarıyla korunan **417 numaralı kasaya** yönlendirdi.

Leo, kasanın önünde durdu. Kasanın dijital paneli, ellerindeki görevin ağırlığını yansıtan soğuk bir ışık yayıyordu. Leo'nun parmağı, tereddütsüz bir kesinlikle şifreyi girmeye başladı: **1-3-7-0-8**. Şifre anında kabul edildi. Mekanik bir tık sesiyle kasa kapağı yavaşça, dünyanın kaderini belirleyecek bir sırrı açığa çıkarırcasına, açıldı.

Kasanın içinden, kalın, lacivert kapaklı, yaklaşık 450-500 sayfalık bir doküman çıktı. Kapakta, tehdidin büyüklüğünü kanıtlayan sade ve ürkütücü bir başlık vardı: **“ÇEKİRDEK KARARLILIK ANALİZİ – GİZLİ”** ve Adrian Stone'un proje numarası.

Lena, raporu, kutsal bir emaneti tutar gibi hızla kavradı. Leo, kasanın kapısını kapattı. Görevlerinin ilk adımı tamamlanmıştı. Lena ve Leo, zaman kaybetmeden Şehir Bankası'ndan çıkıp ellerindeki hayati raporla merkeze doğru yola çıktılar. Artık, Doktor Sterling'in analiz etmesi için gereken kanıt ellerindeydi.

Yüksek hızlı komuta aracıyla merkeze doğru yolculuk devam ederken lacivert kapaklı rapor, **Lena**'nın ellerinde sıkıca kavranmıştı. Bu 450 sayfalık fiziksel ağırlığın tüm insanlığın kaderini temsil ettiğinin bilinci, her saniye omuzlarına daha fazla çöküyordu.

Merkeze varıldığında Lena ve Leo, hiçbir engelle karşılaşmadan doğrudan Doktor Sterling'in özel çalışma ofisine girdi. Sterling, masasında ayakta, onları bekliyordu. Lena, raporu anında masanın üzerine, Sterling'in hemen önüne bir kanıt gibi bıraktı.

Sterling, raporun ilk birkaç sayfasını hızla, göz ucuyla taradı. Stone'un el yazısıyla hazırlanmış karmaşık grafikler ve ana başlıklar üzerinde birkaç saniyelik gergin bakışlar gezdirdi.

Ardından dosyayı masaya geri koydu. Yüzünde, aldığı bilginin ağırlığını yansıtan düşünceli, hafif gergin bir ifade vardı. Ekibine bakarak boğazını temizledi.

“Evet... T-tamam. Şimdi biz... Ş-şeyi... Bu verilerin üzerine biraz eğileceğiz.” dedi, sesi nadiren gösterdiği bir kararsızlık içeriyordu: **“Bunları detaylıca bir incelemeye alalım, sonrasında da ne yapacağımıza dair bir araya geliriz.”**

Lena ve Leo, Sterling’in odasından çıktılar. Az önce masasına bıraktıkları **“ÇEKİRDEK KARARLILIK ANALİZİ”** başlıklı raporun ve Sterling’in **“Detaylıca incelemeye alalım.”** şeklindeki alışılmadık derecede kararsız sözlerinin yarattığı gerginlik üzerlerindeydi.

Koridorun birkaç adım ötesindeki, çekirdek ekibin çalıştığı odaya ulaştılar. Leo, kapı koluna uzandı ve kapıyı içeri doğru itirdi.

Kapı açıldığı anda, odadaki gürültü kesildi. Projenin geri kalan üyeleri -bilgisayar başındakiler, not alanlar, **Silas, Anya, Victor** ve **Kenji**- hepsi bir anda duraksadı. Ekiptekilerin yüzündeki anlık duruş ve keskin merak, onlardan saniyeler içinde küresel bir kararın açıklanmasını bekler gibiydi. Odanın köşesinde oturanlardan biri, bu sessizlik ve beklenti anında istemsizce koltuğundan hafifçe doğrulup ayağa kalktı.

Tüm gözler, haberin ne olduğunu öğrenmek istercesine anında Lena ve Leo’nun yüz ifadelerine odaklanmıştı. O anda sessizlikten daha yüksek sesle bağırarak tek şey, yaklaşan felaketin belirsizliğiydi.

Lena, odadaki tüm gözlerden yayılan bu sessiz sorgulamayı anında kavradı. Duraksadı. Yüzündeki gerginlik, ofisten getirdikleri haberin yetersizliğini doğruluyordu.

“Şey...” dedi, sesi bir fısıltıdan biraz daha yüksekti: **“Biz de daha henüz bir şey bilmiyoruz.”**

Leo, cümleyi tamamladı, durumu teknik bir kesinlikle özetledi: **“Raporu teslim ettik, şimdi incelemeye alacak.”**

İkisi de gergin havayı dağıtmak istercesine odanın ortasındaki büyük masaya doğru yöneldi. Boş sandalyelere oturup yanlarında getirdikleri kişisel notlarını ve tabletlerini açtılar. Diğer ekip üyeleri, yeni bir haber gelmeyeceğini anlayınca yavaşça kendi işlerine döndüler; ancak odadaki bekleyiş hissi bir sis gibi asılı kalmıştı.

Odada herkesin kendi işine odaklanmış gibi davrandığı o tuhaf, gergin sessizlik hüküm sürüyordu. Bilgisayar fanlarının sesi ve klavye tıkırtıları, bu bilinmezliğin yarattığı merakı o kadar yoğunlaştırmıştı ki sanki odadaki hava bile ağırlaşmış, nefes almayı zorlaştırıyordu.

Birkaç dakika süren bu sükûnetin ardından, **Victor** yavaşça başını kaldırdı. Sesi, ortamdaki gerilimi kırmak istercesine hafif ve şaşkıncı:

“Bu olanlara inanamıyorum.” dedi: **“Şu anda resmen bir bilim kurgu filminin içinde gibi hissediyorum.”**

Anya hemen karşılık verdi, sesi temkinli bir iyimserliği korumaya çalışıyordu: **“Gerçekten öyle... Ama henüz karamsarlığa kapılmayalım. Belki de durum sandığımız kadar vahametli değildir.”**

Kenji'nin sesi ise, bir fizikçi kesinliğiyle, **Anya**'nın iyimserliğini dondurdu. Konuşurken bakışları ekrandan ayrılmadı, sanki en kötü senaryoyu bile matematiksel bir problem gibi ele alıyordu: